

XVIII. Stretnutie „Priateľov bl. Márie Celesty Crostarosa“ 11. 5. 2019 popoludní

Prijmite Ducha Svätého. II. časť

Pane, ved' nás svojim Svätým Duchom, vovádzaj nás viac a viac do svojej synovskej modlitby. Prosíme Ťa Duchu Svätý, príd' a Ty sám modli sa v nás, modli sa s nami. Otváraj nás, rozširuj naše srdcia, odstráň všetky prekážky, ktoré nám bránia úplne sa Ti odovzdať! Amen.

Opis príchodu Ducha Svätého v Skutkoch apoštolov sa začína týmito slovami: „*Keď prišiel deň Turíc boli všetci vedno na tom istom mieste*“ (Sk 2, 1). Z toho vyplýva, že ešte pred Turícami tu boli... Turíce.¹ Inými slovami, sviatok Turíc sa slávil v židovstve, a práve v priebehu neho zostúpil Duch Svätý. Vieme, že aj Veľká noc tu bola skôr, a Ježiš nezomrel počas nej náhodou, ale aby bolo jasné, že on je tou pravou veľkonočnou obeťou. Nemôžeme porozumieť kresťanskej Veľkej noci, ak nemáme na zreteli židovskú Veľkú noc. Nemôžeme porozumieť ani kresťanským Turícami, ak nemáme na zreteli židovské Turíce.

V Starom zákone sú dve vysvetlenia Turíc. Spočiatku boli sviatkami siedmich týždňov (po Veľkej noci), sviatkom žatvy, keď sa Bohu obetovali prvotiny obilia a ďakovalo sa za úrodu (porov. Nm 28, 26 a n.; Ex 23, 16; Dt 16, 9). Po r. 70, keď bol zbúraný Jeruzalemský chrám - sviatok postupne obohatil nový význam: odovzdanie zákona na vrchu Sinaj a uzavretie zmluvy. Turíce sa v podstate stali sviatkom pripomínajúcim udalosti opísané v Ex 19- 20. Podľa Biblie bol zákon na Sinaji odovzdaný päťdesiat dní po Veľkej noci: Izraeliti 47 dní putovali z Egypta k Sinaju, tri dni pod nim táborili a pripravovali sa na prijatie zákona. Súčasná židovská liturgia hovorí: Tento deň sviatku Týždňov je časom darovania našej Tóry.

Zdá sa, že sv. Lukáš vedome znázornil zostúpenie Ducha Svätého ako teofániu na Sinaji, keď použil obraz zemetrasenia a ohňa. Aký význam má skutočnosť, že Duch Svätý zostúpil na Cirkev práve v deň, keď si Izrael pripomínal dar zákona a zmluvy? Túto otázku si kládol už sv. Augustín: „Prečo slávil Turíce aj Židia? Bratia, to je veľké a pozoruhodné tajomstvo: keď sa nad tým zamyslíte, na Turíce dostali zákon písaný Božou rukou a v ten istý deň, bola zoslaná milosť Ducha.“

Rabínska tradícia veľmi pekne hovorí, že tento sviatok bol prvotne vzdávaním vďaky za novú úrodu, pretože úroda je dar; ale najväčší je dar Tóry. Darovaná bola jedenkrát, ale prijatá musí byť v každej generácii viackrát.

Teraz je jasné, prečo Duch Svätý zostúpil na apoštolov práve na Turíce: aby ukázal, že on je Nový zákon, duchovný zákon, ktorý potvrdzuje Novú a večnú zmluvu a posväčuje kráľovský a kňazský ľud, ktorým je Cirkev.

Náhle sú nám jasné Ezechielove a Jeremiášove proroctvá o Novej zmluve, ktoré sa naplnili práve v deň Turíc. „*Toto bude zmluva, ktorú po tých dňoch uzavriem s domom Izraela – hovorí Pán. Svoj zákon dám do ich vnútra a vpišem ho do ich srdca*“ (Jer 31, 33). Už nie na kamenné tabule, ale do srdca; už nie vonkajší zákon, ale vnútorný. Prorok Ezechiel nám vysvetľuje podstatu tohto vnútorného zákona: „*A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich*“ (Ez 36, 26- 27).

Starý zákon hovorí o Duchu Svätom ako o Božom dychu, ktorí tvorí a dáva život, zostupuje iba na niektorých ľuďoch a obdarúva ich mimoriadnymi schopnosťami bojovať, vládnuť či prorokovať.

- Gedeon – Na Gedeona zostúpil Pánov duch.²
- Dávid – Od toho dňa (ako ho Samuel pomazal) pôsobil na Dávida Pánov duch.³

Avšak iba u prorokov, najmä u Jeremiáša a Ezechiela, dospievame z tejto vonkajšej perspektívy k vnútornému pohľadu, kde pôsobenie Ducha Svätého je princípom vnútornej obnovy, ktorý človeka robí

¹ Spracované podľa: R. Cantalamessa, Život v Kristovi, s. 123 a nn.

² Sd 6, 34.

³ 1 Sam 16, 13.

schopným verne dodržiavať Boží zákon. Na takýto pohľad nadväzuje sv. Pavol vo svojej reči o novom živote v Duchu. Jej obsahom je: Boh vpísal zákon do našich srdcí; tento zákon je láska, ktorú rozliat v našich srdciach skrze Ducha Svätého (porov. Rim 5,5). A tento zákon nám umožňuje chodiť podľa Ducha a žiť podľa evanjelia.

Ježiš na kríži odňal celému ľudstvu – čiže nám – srdce z kameňa, všetku zlobu, nepriateľstvo a nevôľu voči Bohu. Pohltil našu smrť a vymenil nám ju za svoj život, teda za svoju lásku k Otcovi, za svoju poslušnosť, za nový vzťah s Bohom, za svojho Ducha synovstva. Duch Svätý rozliaty na Turíce na Cirkev, má teda svoj pôvod v Kristovej obete, je to veľkonočný Duch. Je dychom Zmŕtvychvstalého. Ján v evanjeliu napísal, že Ježiš na kríži „odovzdal ducha“ (Jn 19, 30) a to má u Jána dva významy: prvý je prirodzený – naposledy vydýchol, zomrel – a druhý je mystický – vydal Ducha. Pre evanjelistu Jána posledný Kristov výdych bol prvým nádychom Cirkvi; Cirkev, ktorú symbolizuje sviatosť krstu a Eucharistie (voda a krv, ktoré vytryskli z Kristovho boku) sa rodí z Kristovej smrti. Tento význam sa potvrdí, keď večer, v prvý deň po sobote Kristus vo večeradle dýchne na apoštolov a povie im: „Prijmite Ducha Svätého“ (Jn 20, 22).

Sv. Irenej nádherne hovorí, že Duch Svätý si v Kristovi privykol žiť s ľuďmi, naplnil a posvätil hlavu, odtiaľ sa šíri do údov, aby spolu vytvorili „jedno telo a jedného Ducha.“ My sme Kristovým mystickým telom. On je naša hlava. Žiť v Ježišovi znamená mať jeho Ducha!

Keby Ježiš ostal iba pri vyhlásení nového prikázania – „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom“ (Jn 13, 34) a nedal by nám svojho Ducha, potom by z tohto prikázania ostala iba litera a povedzme si úprimne: aj veľké bremeno. Novým zákonom, zákonom Ducha, ktorý vedie k životu - sa naplno stáva na Turíce, keď Ježiš vliat lásku do srdcí učeníkov skrze Ducha Svätého. Toto prikázanie je „nové“ Duchom, a nie literou. Literou je totiž staré, lebo sa nachádza už v Starom zákone (porov. Lv 19, 18). Bez vnútornej milosti Ducha by evanjelium aj nové prikázanie ostalo Starým zákonom, literou.

Jeden slávny predstaviteľ pravoslávnej tradície píše podobne: Apoštoli mali tú výhodu, že sa naučili všetky pravdy, a najviac od samotného Spasiteľa... Hoci to všetko vedeli, do krstu Duchom Svätým na Turíce, sa neprejavili ničím novým, vznešeným (nestali sa lepšími, duchovnými). Keď však boli pokrstení (Duchom Svätým) a Učiteľ vnikol do ich duší, stali sa novými ľuďmi a začali nový život. Tým istým spôsobom Boh vedie k dokonalosti všetkých svätých, ktorí prišli po nich: poznajú ho a milujú, sú premenení mocou Ducha Svätého, lebo Milovaný ich pretvára a premieňa. Píše, ako hovorí Pavol, nie na kamenné tabule, ale na živé tabule ľudského srdca (2 Kor 3, 3); a nevyrýva do nich iba zákon, ale samotného zákonodarcu. Vyrýva sám seba! ⁴ Chápeme teda Ježišovu vrúcnu túžbu dať svojho Ducha, aby on bol nielen s nami, ale predovšetkým v nás!

Duch Svätý vpísal Nový zákon do našich srdcí tým, že do nich vliat lásku: „Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5, 5). Touto láskou nás Boh miluje a súčasne spôsobuje, že ňou milujeme jeho aj našich bližných. Je to nová schopnosť milovať! Láska je znakom a prejavom nového života z Ducha. Duch Svätý nás neustále podnecuje, aby sme robili to, čo chce Boh, milujeme tiež všetko, čo miluje Boh. Ako keď sa človek „zamiluje“ a zo samej lásky robí všetko s radosťou, sám od seba, nie zo zvyku alebo z vypočítavosti.

„Človek, ktorý miluje, letí, beží, raduje sa, je slobodný a ničím nie je spútaný... Láska necíti bremeno, nedbá na námahu. Láska zmôže všetko, mnoho dokáže a má úspech aj tam, kde ten, čo nemiluje, ochabuje a podlieha.“⁵

Žiť v milosti, žiť podľa Ducha, je žiť životom zamilovaných, zapálených láskou! Čo zvlášť vidíme v živote mystikov a svätých! Svätí neprijali Ducha Svätého lebo boli svätí, práve naopak, boli to veľmi slabí a hriešni ľudia, ale stali sa svätými, lebo prijali moc Ducha Svätého a celý život sa nechali ním viesť!

Bl. Matka Celesta vo svojom desiatom stupni modlitby, ktorý nesie názov: **V ohni Ducha Svätého** takto píše: „Ježiš prišiel zapáľovať a stravovať ľudské srdcia v ohni Svätého Ducha. „Oheň som prišiel vrhnúť na zem.“ (Lk 12,49). Duch Svätý nás privádza k jednote a k zasnubám so Slovom Boha, ktoré sa stalo Človekom...“

⁴ Cabasilas, N.: Život v Kristovi.

⁵ Tomáš Kempenský, Nasledovanie Krista, 3.v, 14 a n.

Človek, zjednotený so Slovom - Bohom, vďaka láske žije v čistom ohni Svätého Ducha. Táto modlitba v nás vyvoláva dvojaký účinok - oslavu Boha a živú túžbu, aby mu všetky stvorenia slúžili a milovali ho. Prvým je láska k najvyššiemu Dobru, druhým je starostlivosť o dobro bližneho, ktoré sa v človekovi zapáľuje. Pán v ňom vzbudzuje vreľú lásku a udivujúcu aktivnosť, aby mohol všetkým slúžiť. Všetko robí rýchlo, silou lásky, ktorou všetkých obdarúva a ktorá sa nesmierne sladko odtláča v srdciach iných a vzbudzuje v nich lásku.

Človek pohnutý Duchom Svätým, nehľadá na seba, ale náhlivo hľadá dobro iných, aby mal spoločníkov v milovaní... Pre spásu jednej duše by tisíckrát položil svoj život. S veľkou láskou sa náhli k duchovným ako aj k dočasným potrebám bližneho...

Človek poddajný Duchu Svätému, žije silou lásky a v plameni Svätého Ducha, ktorý ako pravdivý oheň povznáša ľudského ducha. Jeho činnosť je tak silná a sladká, že každého, kto je ho schopný prijať, môže premeniť na živý oheň lásky.

Vtedy sa v človekovi rodia túžby podieľať sa na spáse bližných a rozmnožovať ich dobro. Nezanedbá nijaký prostriedok ani nijakú možnosť, aby Boha všetci milovali. Chcel by, aby všetky srdcia horeli tou istou láskou. V tomto stave človek žije veľmi horlivo, v plameni lásky, lebo vždy a na všetko odpovedá láskou. A láska hľadá, láska vidí, láska počuje, láska miluje, láska myslí, láska túži, láska všetko rozumie. V láske chcem žiť po celú večnosť!

Nedajú sa opísať účinky dobrých skutkov u ľudí, ktorých Pán umiestnil v tomto stave modlitby. Lebo čokoľvek činia, či spia, či sa namáhajú, či mlčia, či sa modlia, či píšú, či čítajú, alebo robia niečo najobyčajnejšie, všetko privádzajú k láske, ktorá spája. A vďaka tej jednote, zotrúvajú v úžasnej zhode s vôľou Boha, sa všetky ich diela stávajú dokonalými...

Ježiš - Dobro, na ktoré vždy hľadá, spôsobuje, že človek horí v plameni lásky, ktorým je milovaný.“

Tento text nepotrebuje žiaden komentár. Nám ostáva iba žasnúť a zatúžiť po tejto skúsenosti života v Duchu Svätom, ktorý je vyhradený nie iba niekoľkým vyvoleným, ale je pre nás všetkých. Boh dáva svojho Ducha všetkým! Skutky apoštolov jasne hovoria, že v deň Turíc: *Všetkých naplnil Duch Svätý.*⁶

Vráťme sa ešte do Starého zákona, vo štvrtej knihe Mojžišovej – knihe Numeri čítame o Mojžišovi, ktorý nevládze sám niest' ťarchu ľudu a Pán mu dáva pomocníkov - sedemdesiat starší sú pozvaní prísť ku stánku stretnutia.

„Pán potom vzal z jeho ducha, ktorý bol na ňom, a rozdelil ho medzi sedemdesiatich mužov. Keď na nich duch zostúpil, boli zachvátení prorockým duchom. Neskoršie sa to s nimi už nestalo. Dvaja mužovia z nich ostali v tábore. Jeden sa volal Eldad a druhý Medad. Aj na nich zostúpil duch: Aj oni patrili k tým označeným, ale nevyšli načas. Ich zachvátil prorocký duch v tábore. Vtedy istý sluha utekal a oznámil to Mojžišovi: „Eldad a Medad sú zachvátení prorockým duchom v tábore!“ - Tu sa ujal slova Nunov syn Jozue, ktorý bol od svojej mladosti Mojžišovým služobníkom, a povedal: „Pane môj, Mojžiš, zakáž im to!“ Mojžiš mu však odvetil: „Prečo sa hneváš na mňa? Kiežby všetok Pánov ľud pozostával z prorokov! Kiežby Pán zoslal na všetkých svojho ducha.“⁷

A toto sa stalo – Pán nám dal všetkým svojho Ducha! Každý z nás v krste prijal Ducha Svätého a prijal kráľovské, kňazské a prorocké poslanie! Boh dáva svojho Ducha hojne, bez miery! Je iba na nás, ako sa postavíme k jeho daru, k daru Jeho samého! Avšak on sa nevnučuje, nekoná násilím, čaká, kedy po ňom zatúžime, čaká aj na maličký záchvev našej vôle prijať ho.

Pre nás redemptorky a pre celú našu Rehoľu Najsvätejšieho Vykupiteľa sú Turíce – Zoslanie Ducha Svätého dvojnásobne dôležité: Na Turíce sa narodila Cirkev, teda každý z nás; a na Turíce Boh dal Cirkvi novú Rehoľu, bolo to 13. mája 1731, v mestečku Scala, vo vtedajšom Neapolskom kráľovstve.

Naša piata konštitúcia takto hovorí o našom poslaní: *Vôľou Otca bolo, aby Rehoľa Najsvätejšieho Vykupiteľa mala v Cirkvi svoje osobitné poslanie: byť jasným a žiarivým svedectvom lásky, ktorou nás Boh miluje v Kristovi. Ved' skrze Krista sme spoznali a prijali jeho lásku, ktorou miluje všetkých, ale zvlášť najchudobnejších. Aby naši bratia a sestry dospeli k plnému poznaniu lásky, ktorou ich od večnosti miluje, Otec nás povoláva, aby sme boli dnes pre celý náš svet živou pamiatkou - ustavičným pripomínaním toho, čo počas svojho pozemského života Syn urobil pre našu spásu. Takto môže dnes Vykupiteľ pokračovať a uskutočňovať v nás a skrze nás svoje dielo spásy.*

⁶ Sk 2, 4.

⁷ Nm 11, 25- 29.

Tento text hovorí o nás, ale tiež o vás! Pretože naše rehoľné zasvätenie má svoje korene v krste a je jeho naplnením! Voľou Otca je – a to je osobitné povolanie každého z nás v Cirkvi: byť jasným a žiarivým svedectvom lásky, ktorou nás Boh miluje v Kristovi! Z toho vyplýva, že každý z nás má spoznať a prijať Božiu lásku, aby ju mohol vyžarovať na iných, aby ak iní túto Božiu lásku skrze nás spoznali, aby dospeli k plnému poznaniu lásky, ktorou ich Boh od večnosti miluje!

A v tomto našom poslaní: Byť láskou, potrebujeme neustále naplnenie Duchom Svätým, potrebujeme aby nás jeho láska neustále pretvárala, presviedčala, premieňala... Aby sme horeli, lebo iba ten kto horí – zapalaťuje.

Prijať Ducha Svätého a žiť z neho, žiť v ňom, nie je nejakou dodatkovou „okrasou“ nášho kresťanstva, to nie je nejaká elegantná „gala róba“ na výnimočné príležitosti. Máme len dve možnosti: Alebo sme kresťanmi a vedie nás Duch Svätý, alebo kresťanmi nie sme. Pretože kresťanstvo bez Ducha Svätého nejestvuje, je to iba pohanstvo v kresťanskom prezlečení, bez obsahu, vonkajšia fasáda a nič viac! Je to iba „chodenie“ do kostola, tak ako chodíme na nákupy, návštevy..., kresťanstvo to nie je spolok celkom dobrých ľudí, ktorí sa povzbudzujú, tľapkajú po pleci: drž sa, bude dobre... ☺

Turíce sú našim počiatkom, a preto sa k nim musíme stále vracieť. To, čo sa stalo vtedy, má sa diať aj dnes! Aj dnes a každý deň potrebujeme Turíce – nové a nové prijatie Ducha Svätého! Turíce sú stále otvorené, oni začali jedného dňa, ale neskončili! Pokiaľ bude na zemi, čo len jeden človek, ktorý bude túžiť po prijatí Ducha Svätého a bude prosieť: Príď Duchu Svätý; Turíce budú pokračovať stále. Tak ako nám nestačí, že sme jedli a pili včera, musíme aj dnes prijímať Ducha Svätého, rozhodovať sa žiť s Ním, žiť z jeho sily a moci, nie z našich dobrých a nábožných zásob. Ak chceme jazdiť, tankovať musíme stále, a tankujeme nie aby sme stáli na mieste, ale „hýbali sa“. ☺ Tak je to aj s nami, čím viac žijeme z Ducha Svätého, slúžime v jeho sile, milujeme jeho láskou, tým viac potrebujeme čerpať, aby sme mali z čoho žiť a mali čo dávať iným!

...

Božie slovo nám ukazuje aká veľká zmena sa udiala v živote apoštolov. Ježiš im pred svojou paschou veľa hovoril o Duchu Svätom. Medziiným povedal: „*Otec vám dá Ducha Pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, veď ostáva u vás a bude vo vás*“ (Jn 14, 17). A my sa pýtame, čo to znamená? Poznali apoštoli Ducha Svätého, a ako ho mohli vidieť? Môžeme Ducha Svätého vidieť? Áno! Apoštoli videli a poznali Ducha Svätého. Ježiš hovorí o sebe – lebo Duch Svätý bol v ňom, všetko, čo Ježiš robil, každý jeho skutok, jeho ohlasovanie, zázraky, jeho pohľad, jeho bezbrehá láska a dobrota, milosrdenstvo, jeho odpustenie... to bol Duch Svätý v ňom! A preto Ježiš môže povedať apoštolom: videli ste ho a ostáva u vás – lebo oni ostávali s Ježišom, boli s Ježišom, síce neboli ešte s ním úplne zjednotení, ale odovzdali mu svoj život.

A potom aj na Turíce sa naplní slovo „*bude vo vás*.“ Od toho momentu ich vidíme ako úplne iných ľudí. Na túto životnú zmenu sa oni pripravili jedine svojou poslušnosťou, poslúchli Ježiša v tom, čo majú robiť.

V Skutkoch apoštolov čítame: „*A keď s nimi stoloval, prikázal im, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby očakávali Otcovo prisľúbenie: "O ktorom ste počuli odo mňa, že Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým."*“⁸... *ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme.*“⁹

Aké sú teda **podmienky plodného očakávania**?¹⁰:

1. **Stolovať.** „Keď Ježiš s nimi stoloval prikázal im...“ v gréckom origináli je napísané „jest' spolu sol'“. To znamená zdieľať sa, žiť v spoločenstve. Lukáš používa slovo „sol'“, lebo soľ odkazuje na múdrosť, toto jedlo múdrosti a života je Eucharistia, kde sa živíme Ježišovou múdrosťou. Toto je prvá podmienka, prvý predpoklad pre prijatie Ducha – týka sa nášho vzťahu s Ježišom aj vzťahu medzi nami navzájom. Pokiaľ nám chýba soľ, ktorou je on sám, náš život je mdlý, skazený. Ježiš svojich učeníkov zhromažďuje spolu okolo Seba. Učeníci mali dosť dôvodov, aby sa rozišli, krátko predtým ešte bojovali medzi sebou, ich nezhody boli dosť viditeľné. Napriek tomu všetkému, ostávajú spolu ako spoločenstvo okolo Ježiša.

⁸ Sk 1, 4-5.

⁹ Sk 1, 8.

¹⁰ Porov. Silvano Fausti, Skutky apoštolov, s. 22 a nn.

2. **Neodchádzať z Jeruzalema.** „Odchádzať“ znamená odrezať sa, odlúčiť sa. Jeruzalem je cieľom Ježišovej cesty. V Jeruzaleme bol ukrižovaný a na kríži nám zjavil lásku silnejšiu ako smrť. Tam, za nás hriešnikov dal svoj život. Neodchádzať z Jeruzalema znamená nevzdávať sa od kríža! Pamätáme si, kto odišiel z Jeruzalema? Boli to Emauzskí učenici. Pre nich bol Ježišov kríž a jeho smrť porážkou, nepochopili, že toto bol skutočný, najväčší úspech, najväčšia bitka v dejinách a najväčšie víťazstvo! A toto sa uskutočnilo v Jeruzaleme nie v Emauzoch. Preto je tak veľmi dôležité neutekať z Jeruzalema, neutekať od kríža, nespomínať nostalgicky „staré dobré časy“. Ducha dostávame v Jeruzaleme, dostávame ho z prebodnutého Ježišovho boku – z neho prýšťa život, a tak to bude vždycky, táto živá voda tryská jedine z tohto miesta. Avšak aj my hľadáme úspech v našich očakávaniach, plánoch, predstavách, v našich víťazstvách. Nie! Naše očakávanie musí byť v Jeruzaleme! V Jeruzaleme a z kríža dostaneme odpoveď na všetky naše otázky.

3. **Prijat' Otcovo prisľúbenie:** „Budete pokrstení Duchom Svätým.“ Krst znamená zomrieť hriechu, Jánov krst znamenal uznať svoj hriech. Byť pokrstení znamená byť ponorení: ponoreni do Božieho života a Boží život je láska medzi Otcom a Synom. Práve zotrúvaním v Jeruzaleme prijímame Ducha, Otcovo prisľúbenie. Prijat' Otcovo prisľúbenie znamená chcieť sa otvoriť na prijatie jeho lásky, dovoliť mu milovať nás, obdarovať nás!

Vtedy sa naplní: „*Zostúpi na vás Duch Svätý, dostanete silu a budete mi svedkami*“. Dostaneme silu – silu milovať a slúžiť! A tento Duch z nás urobí svedkov. Slovo „svedok“ znamená, že si pripomínam to, čo Ježiš robil, hovoril. Mám to v srdci, žijem tou spomienkou a sám sa stávam živou spomienkou – pripomínaním Jeho samého, sprítomnením jeho samého. Svedok je ten, kto žije ako on. Svedok sa rodí z prijímania jeho samého Eucharistii, z kontemplotovania jeho ukrižovanej lásky a prijatia sily Ducha – ktorou je láska! Takto nás Ježiš posielal ako svedkov svojej lásky! Iba láska, ktorú prijímame nás robí schopnými o nej svedčiť aj iným. Už len sám pohľad na človeka, ktorý je zamilovaný – hovorí o osobe, ktorú miluje.

Kto prijal Ducha Svätého, ten je Ježišom poslaný prinášať ho všade tam kde je. Kresťanstvo je poslaním je misiou. Nie sme tu sami pre seba, pre naše „teplé hniezdočko“. Na svätých – ako tých, ktorí prijali plnosť Ducha Svätého vidíme nielen veľkú lásku k Bohu, ale vidíme ich horlivosť pre svojich blížnych, pre ich dobro a spásu. Ich malé záujmy sa rozšírili na Ježišove záujmy. Ježiš rozšíril ich srdce, dal im svoje srdce...

To bolo aj osobnou skúsenosťou Matky Celesty, keď sa jej Ježiš prihovril:

*Nemysli už viac na seba samu. Nie si svoja a nepatríš už sebe. Keď budeš pristupovať k eucharistickému stolu, prijmi ma, aby som v tebe žil iba ja ako život tvojho ducha.*¹¹

*Dcéra, vkladám do tvojej hrude moje srdce, aby si svoj život úplne venovala mojim záležitostiam a nemyslela na svoj vlastný duchovný, či dočasný úžitok. Nechcem, aby si odpočívala, ale aby si sa s rovnakou horlivosťou srdca ako moja usilovala, nakoľko len dokážeš a vládzeš, o moju slávu a česť pre dobro duší.*¹²

Boh si nás vyvolil, lebo si nás zamiloval, a práve preto sme poslaní, lebo Pán nám dáva svoje dary pre druhých. Cirkev nie je sama pre seba, ale pre tento svet. Ani my si tu nemôžeme postaviť tri stánky, len preto, že je nám dobre. Aj apoštoli prežili veľa osobných intenzívnych chvíľ strávených s Ježišom, ale potom ich Ježiš posielal. Treba aj nám zísť zo všetkých našich „hôr premenenia“ a vrátiť sa tam, kde žijeme, a tam vnášať Ježiša, prinášať Božieho Ducha. Celý náš život je poslaním, misiou. Boh chce skrze nás, skrze náš život pretvárať tento svet.

*„Keď príde Tešiteľ, ktorého vám pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku.“*¹³ Svedectvo o Kristovi je dielom Ducha Svätého v nás ale aj skrze nás! Ježiš chce, aby sme boli otvorení na to, čo on chce konať Boží Duch v nás! Duch Svätý je čínorodý, je to oheň, ktorý zapáľuje.

Neznámy flámsky autor zo 14. storočia napísal:

Kristus už nemá iné ruky – iba naše ruky, aby konal svoje skutky.

Kristus už nemá iné nohy – iba naše nohy, aby dnes chodil za ľuďmi.

Kristus už nemá inú silu – iba našu silu, aby viedol ľudí k sebe.

¹¹ Rozhovory duše s Ježišom, s. 84.

¹² Rozhovory duše s Ježišom, s. 85.

¹³ Jn 15, 26- 27.

Kristus už nemá iné evanjeliu, ktoré by sa dalo čítať – ale to, čo konáme a hovoríme je evanjelium, ktoré Duch píše v dnešných časoch.

Ďalej v Skutkoch apoštolov čítame, ako sa človek pripravuje na to, že má byť svedkom, to znamená ako má prijať Ducha.¹⁴ Prameň neprestáva byť prameňom tým, že už raz vytryskol, tak je Duch prameňom nášho života a čerpáme z neho ustavične, lebo inak by sme už nežili. Turíce za začali a stále trvajú!

Apoštolí Ježiša počúvli. Po Ježišovom nanebovstúpení sa vrátili do Jeruzalema – neodchádzajú z neho, tak ako im Ježiš prikázal a sú v očakávaní na Otcovo prisľúbenie.

Čo bolo „obsahom“ ich očakávania, ako ho naplnili?

„Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi.“¹⁵

Nezdá sa vám, že to nejako súvisí? *Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách a všetci boli naplnení Duchom Svätým?*

Prvotné spoločenstvo Cirkvi v modlitbe očakáva splnenie Otcovho prisľúbenia a Ježišovho slova. Toto je veľmi kľúčové: prv než sa apoštolí „vrhnú“ do sveta, aby mu ohlásili dobrú zvesť o Ježišovi, zotrvali na modlitbe okolo Panny Márie. Celá ich apoštolská aktivita má svoje korene v modlitbe, ktorá je tým najúčinnším prostriedkom, ktorý otvára pre Božie konanie, je skutočným bohatstvom v našej chudobe!

Sv. Lukáš vo svojom evanjeliu veľmi zdôrazňoval modlitbu a často ukazoval aj na Ježiša, ktorý sa modlí. Ježiš nikdy nerezignoval z času bytia s Otcom, a to ani kvôli ohlasovaniu Slova. Ježiš sa modlí, aby vedel čo chce Otec. Jeho modlitba bola dôverne synovská. A k takejto synovskej modlitbe nás vedie aj Duch Svätý – tak, že nám dáva dar modlitby, dáva nám túžbu modliť sa, roznečuje v nás lásku, pohýna vôľu. On nás pretvára a premieňa, aby sme nežili ako „zamestnanci“ Božej Cirkvi, ale ako synovia a dcéry, ako dedičia Božieho kráľovstva!

To, čo dnešný svet najviac potrebuje je modlitba. Z nej sa rodia všetky obnovy, uzdravenia, zmierenia a pokoj. Naša zem je veľmi chorá a uzdraviť ju môže iba kontakt s Nebom. Kto sa modlí - má všetko, lebo Boh môže slobodne vstupovať do jeho života a vykonávať v ňom divy svojej milosti. Prvým a najurgentnejším povolaním Ducha Svätého, na ktoré máme odpovedať - je modlitba. Náš život bude taký, aká je naša modlitba.

Celý Ježišov život bol úzko spätý s modlitbou a je spätý s modlitbou. Mohli by sme sa opýtať: A čo robí teraz Ježiš? Božie slovo nám hovorí: Žije a prosí za nás – jeho modlitba neustala, pokračuje ďalej! A ako pokračuje? Ak sa modlí Hlava, modlí sa aj telo, jeho modlitba pokračuje v nás, Ježiš má dnes naše ústa, náš jazyk, ktorým chce zvelebovať Otca a prihovárať sa za svoj ľud.

V liste Rimanom 8, 26 sv. Pavol píše, že sám Duch Svätý sa za nás prihovára. Môžeme povedať, že Duch Svätý sa za nás neustále prihovára a učí nás prihovárať sa za iných. Najistejší spôsob, ako zladit' našu modlitbu s modlitbou Ducha, je prihovárať sa za iných. Prihovárať sa v modlitbe znamená zjednotiť sa vo viere so vzkrieseným Kristom, ktorý je živý a neustále sa prihovára za svet (porov. Rim 8, 34; Hebr 7, 25; 1 Jn 2, 1) Ježiš je našim učiteľom modlitby a vo svojej modlitbe na konci pozemského života nám zanechal najuľahčilejší príklad orodovania.

Origenes napísal: „Kto je pri Ježišovi, je pri ohni“, môžeme dodať, že sa stáva ohňom. Ježiš nám vrúcne túži dať svojho Ducha, aby v nás zahasil oheň žiarlivosti, hnevu, nepriateľstva a zapálil oheň lásky, milosrdenstva, priateľstva... Je teda oheň ktorý ničí a oheň ktorý dáva život. Ak sa každý deň otvárame na Ježišovho Ducha, On nás robí ohňom v Ohni, lebo sa stávame takými, s kým prebývame, s kým sme.

KKC 696 - Oheň je jedným z najvýraznejších symbolov Ducha Svätého. Je symbolom pretvárajúcej sily pôsobenia Ducha Svätého, ktorý pretvára to, čoho sa dotkne.

KKC 1127 – Podobne ako oheň premieňa na seba všetko, čoho sa dotkne, tak Duch Svätý premieňa na Boží život to, čo sa podriaďuje jeho sile.

¹⁴ Porov. Silvano Fausti: Skutki apoštolov, s. 35 a nn.

¹⁵ Sk 1, 14.

Ježišovou túžbou bolo, aby Matka Celesta bola plná jeho Ducha, aby nežila už ona, ale aby jeho Duch žil v nej!

Bl. Matka Celesta vo svojej rannej modlitbe zapísala tieto slová: *Môj Pane, udeľ Ducha Svätého a horlivosť služobníkom evanjelia. Daruj svetu sväté duše, ktoré budú hlásať evanjelium s horlivým srdcom a rozpaleným duchom, aby ich slová ako šípy prenikali do ľudských srdc... aby boli horiacimi pochodňami, ktoré prinesú svetlo a povzbudenie všetkým ľuďom a národom.*¹⁶ Ona sama bola tou „horiacou pochodňou“, horlivým srdcom a rozpaleným duchom, pretože Pán vylial na ňu v hojnosti svojho Ducha. A svojho Ducha chce vyliť aj na nás! Aj my sa máme stať tými horiacimi fakľami, svetlom a povzbudením pre iných. Duch Svätý je iba jeden, ten istý Duch, ktorý horel v Ježišovi, horel vo všetkých svätých, ten istý Duch túži aj po našom srdci, chce horieť v nás, chce v nás sa modliť, v nás chce milovať, v nás a skrze nás chce konať aj dnes!

Na koniec ešte jedna myšlienka:

Keď na apoštoloch zostúpil Duch Svätý, ľudia o nich povedali: „*Sú plní mladého vína.*“¹⁷ Víno je symbolom Ducha. Mária bola s nimi, bola pri tom, keď apoštolí dostali „*nové víno do nových mechov*“, nové víno Ducha do nových srdc. Ich prázdnotu srdca naplnil Boží Duch až po okraj! Nepripomína sa nám niečo? Mária – víno? Mária v Jánovom evanjeliu prehovorí prvý a posledný raz práve na svadbe v Káne Galilejskej. Ježišovi povie iba jednu vetu: Nemajú vína. A obsluhujúcim povie: Urobte všetko, čo vám povie!¹⁸

Mária aj dnes je s nami a prihovára sa za nás u Ježiša a hovorí: Nemajú vína! A naozaj my nemáme vína, nemáme lásku, nemáme silu, odvahu, nemáme milosrdenstvo, (každý z nás si môže urobiť svoj zoznam, toho, čo nemá ☺). Sme prázdni ako tých šesť kamenných nádob, sme naozaj biedni, chudobní. Mária to vidí, vidí každého z nás - ako videla tie kamenné nádoby, prázdne a možno špinavé. A prosí za nás o Ducha! Lebo ona vie, že iba Ježiš môže dať zmysel nášmu životu, iba jeho Duch.

Zmienka o šiestich kamenných nádobách odkazujú na stvorenie človeka, ktoré nastalo v šiestom dni a tiež odkazuje na zákon zapísaný na kamenných tabuliach.¹⁹

Každá naša námaha, všetky dobré snahy sú jedine nalievaním vody – ale víno môže dať iba Ježiš!

Pán prikazuje, aby nádoby naplnili vodou: on nevytvorí víno z ničoho, potrebuje našu túžbu, ochotu srdca, Boh prijíma všetko, čo je naše, aby nám mohol dať „svoje“, svojho Ducha! Ostaneme iba „pri vode“ alebo zatúžime po víne?

Pozvime do nášho života Ježiša, on pozvaný sa ukáže ako náš hosťiteľ, to nie my jemu robíme dar, ale predovšetkým on nás obdarúva. Ak bude On budeme mať všetko. Ak on bude chýbať v našom živote, bude chýbať všetko! Urobme to, čo my máme urobiť, poslušní jeho slovu, tak ako obsluhujúci, ktorí „*naplnili nádoby až po okraj*“, a potom až po okraj budeme plní nového vína. Túto hojnosť dobrého vína, ktoré sa zachová až do konca dáva iba Ježiš!

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Bl. Mária Celesta, oroduj za nás!

¹⁶ Bl. M.C. Crostarosa, Meditácie cez rok, s. 118- 119.

¹⁷ Sk 2, 13.

¹⁸ Porov. Jn 2, 1- 11.

¹⁹ Porov. Silvano Fausti, Nad evanjeliem podľa Jana, s. 53.